

[Valdemar Thomsen.]

heden noget nærmere. Dette vil jeg med nogle faa Ord tillade mig at bevise. I et Bilag findes Eksempler paa, hvorledes Forholdet vil stille sig for vestjyske Landmænd — det er allerede omtalt af det ærede Medlem Hr. Aage Fogh —, Eksempler, der viser det fuldstændig uholdbare i, at 110 pCt. af Ejendommens Panteværdi skal være Grænsen for Tildeling af Saneringslaan.

Maa jeg i denne Forbindelse sige, at med Hensyn til Opgørelsen af Debitorernes Gæld tager man ikke noget som helst Hensyn til den reelle Restgæld, som hviler paa Ejendommene. Der er Eksempler paa, at en Restgæld kan afbetales ved Indbetaling af Kasseobligationer, der staar i Kurs 80, ja, helt ned til 70. Til Afbetaling i andre Tilfælde skal benyttes Kasseobligationer, som staar i Kurs 100 og derover. Det forekommer mig urimeligt, at to Debitorer, hvoraf den ene f. Eks. har en reel Restgæld paa 70 000 Kr. og den anden en Restgæld paa 100 000 Kr., skal behandles fuldstændig ens.

Jeg vil gerne nævne nogle af de Eksempler, som er fremdraget for Vestjyllands Vedkommende. Det første Eksempel angaar en Ejendom, hvor Panteværdien er 40 000 Kr., Prioritetsgælden 76 000, medens Handelsværdien er anslaaet til 70 000 Kr. Vedkommende Ejer kan under ingen Omstændigheder faa Laan efter det foreliggende Lovforslag, hvorimod han efter Det frie Folkepartis Forslag kunde opnaa et Laan paa ca. 10 000 Kr. og dermed Mulighed for at bortakkordere en Del af Gælden og have Udsigt til at blive ved sit Hjem. Manden skulde for at faa Hjælp efter Regeringsforslaget sandsynligvis være Ejer af 20 000—25 000 Kr.

I Eksempel Nr. 2 ser vi en Ejendom med en Panteværdi af 42 100 Kr. med en Gæld paa 59 500 Kr. og en Handelsværdi af ca. 60 000 Kr. Hjælp er fuldstændig udelukket efter Regeringens Forslag, hvorimod der efter vort Forslag kunde ydes et Saneringslaan paa ca. 10 000 Kr. Endelig har vi et tredje Eksempel, hvor Panteværdien er 21 700 Kr., medens Gælden er helt oppe paa 58 000 Kr. Arealet udgør, oplyses der i dette Eksempel, 78 Tdr. Land. Deraf har den nuværende Ejer opdyrket de 60 Tdr. Land samt opbygget hele Gaarden siden 1912. Her staar vi aabenbart over for en Mand, der burde hjælpes. Han kan intet faa efter Regeringens Forslag, hvorimod han efter vort Forslag kunde opnaa et Saneringslaan paa 5 000 Kr.

Flertallets Ændringsforslag helt op til

dets § 18 er, saa vidt jeg kan se, nærmest af formel Karakter, og jeg er meget ængstelig for, at man ved at fastholde Bestemmelsen i § 13 med Hensyn til Laanegrænsen simpelt hen ikke kan komme de nødstedte Landmænd til Hjælp, i alt Fald ikke dem, som trænger allermost. For at imødekomme Venstre har man, siges der i Betænkningen, stillet Ændringsforslag til § 18, eller rettere sagt foreslaaet en Tilføjelse til § 18, hvoraf det fremgaar, at man gaar bort fra det paatænkte Tvangslaan og over til, at Landmændenes Kreditorer skal have 4 pCt. rentebærende Statsobligationer i Stedet for kontante Penge. Det er en Imødekommenhed, der vil tiltale baade Venstre og de Konservative, for derigennem slipper endnu engang deres Kæleborn, Højfinansens o. s. v., uden om Besværlighederne, og det skal nok være mere retfærdigt at lade dem, der i Forvejen sidder i Suppedasen, selv se, hvordan de klarer sig.

Vi gaar imod Regeringens Forslag om Rentetilskud, og det samme er Tilfældet med Venstre og de Konservative. Men disse, navnlig Venstre, har aabenbart glemte Landbrugets enstemmige Krav om Rentesaenkning. Venstre foreslaar i Stedet for Afsnit I — der, hvor vi foreslaar Rentesaenkning i Stedet for Rentetilskud — en Nedsættelse af de faste Skatter. Det samme gør naturligvis de Konservative. To Sjæle, een Tanke. Kedeligt blot, at denne Enighed ikke kom til Udtryk paa det Tidspunkt, da Partierne havde Flertal baade i Folketing og i Landsting.

Allerede i 1928—29 havde Kronestigningen, som alle de store Partier har deres Ansvar for, forvoldt saa store økonomiske Ulykker i Landbruget, at en Skattelettelse allerede paa det Tidspunkt var i høj Grad paakrævet.

Venstre ønsker en anden Affattelse af Saneringsafsnittet. Venstre gaar ind for, at Kreditorer og Kautionister skal have Lov til at byde paa de Ejendomme, hvortil der søges Saneringslaan, og hvem er vel i Grunden i Tvivl om, at der kan bydes meget af den, som har Penge bundet i en saadan Ejendom? Under saadanne Omstændigheder vil det i alt Fald ikke lykkes ret mange Debitorer at slippe gennem den Skærsild, som her er Tale om. Det mest betegnende ved det Ændringsforslag, Venstre stiller, er vel som allerede nævnt det, at Saneringslaanene skal udbetales i 4 pCt.s Obligationer. De nødstedte Landmænd og deres paarørende, de handlende og Haandværkerne, som er dem, der først vil komme til at staa for Skud, kan for disse Obligationer højst